

דיעות עין השופט מס' 5 – 29.1.2010

יהודית ומרדכי טייכנר חגגו יום הולדת שמונים - מסיבת הגבורות

יורם בנם, ברך אותם בשם כל שבט הטייכנרים:

אמא ואבא היקרים,

ראשית, הרשו לי לאחל לכם בשם כל שבט טייכנר מזל טוב ואריכות ימים. אני מדגיש את המילה שבט, משום שזה מונח שבעבר לא היה מוכר לנו. פעם, לפני שנות דור, היינו משפחה קטנה ומצומצמת, שבארוחת ארבע של יום שבת התכנסנו מסביב לשולחן קטן ועוד נשאר מקום פנוי. בשיא גודלנו באותה תקופה מנינו חמש נפשות - אם לא סופרים את הכלב. משפחה קטנה ללא סבים, ללא סבתות עם דודה אחת בבאר שבע ודוד אחד מעבר למסך הברזל. זה מה שנותר.

מאז עברו כמה שנים, כמעט חצי מאה עברה כדברי השיר, וכפי שעינכם הרואות - המציאות השתנתה. ממשפחה קטנה ומצומצמת צמחנו והתרחבנו לשבט גדול ורחב, שזקוק למועדון לחבר כדי לחגוג יום הולדת. אמא ואבא,

הרבה תהפוכות עברתם בתחילת דרככם, ונעוריתכם ידעו עליות ומורדות. בטרם פרצה המלחמה עברה עליכם ילדותכם על מי מנוחות באופן יחסי. הייתם ילדים למשפחות בורגניות, שלא היה חסר להן דבר. אף אחד לא הכין אתכם לשינוי הדרמטי שצפן לכם העתיד. השמיים נפלו על ילדותכם הנאיבית כרעם ביום בהיר, ללא אזהרה מוקדמת, ולפני שהבנתם מה קורה - כבר התייתמתם ממרבית בני משפחתכם. בגיל רך מדי ראיתם במו

עינכם דברים שילדים לא אמורים לראות, חוויתם זוועות שלא הייתם אמורים לחוות, וככל שלמדתם על העולם יותר ויותר - כך הוא הפך מובן לכם פחות ופחות.

כך החל מסע חייכם, עם המון סימני שאלה, מעט סימני קריאה ועיוות טוטאלי של איך ילדות נורמאלית צריכה להיראות ולהרגיש.

בתום המלחמה החלטתם לקחת את גורלכם בידכם ולחזור לחיים. בד בבד החלה לחלחל בכם ההכרה כי לא אבדה התקווה, ומה שבראשית המלחמה היה נראה כתחילת הסוף - החל להראות כסוף ההתחלה. אספתם את השברים, התחלתם תהליך הכשרה, עקרתם לארץ חדשה, שפה חדשה, בהתחלה כפר מסריק ואחר כך עין השופט. שיניתם אורח חיים והסתגלתם לחיי שוויון וסוציאליזם קיבוצי עם הרבה חקלאות, ציונות ואידיאולוגיה. הקמתם משפחה קטנה וגידלתם את הטף בחינוך המשותף.

כאן לראשונה, למדתם על ההבדל שבין קפיטליזם לסוציאליזם, לאמור: בקפיטליזם אדם מנצל את רעהו -

ואילו בסוציאליזם זה בדיוק ההפך. במהרה מצאתם את ייעודכם בחיים, אמא בחינוך ילדים ואבא בענף התובלה, בניהול ועוד. הבנתם ששפר עליכם גורלכם והגעתם אל המנוחה ואל הנחלה. בתוך כך החלה משפחתנו לגדול ולהתרחב, נולדו נכדים ונכדות, שבט טייכנר, שפעם היה שריד קטן, החל לתפוח ולגדול. זיכרון ילדותנו פשט צורה ולבש צורה. ממשפחה קטנה שהסבה לשולחן קטן בליל שבת הפכנו לחמולה קטנה, שהחזר בקיבוץ צר מלהכילה, מי היה מאמין. ואתם אמא ואבא, רשאים להתרווח ולרוות נחת מפרי עמלכם ומהמשפחה שהקמתם וטיפחתם. למרות כל התלאות אשר ידעתם הגעתם לגבורות, תרתי משמע, בריאים, אופטימיים וצלולים. חיי הזוגות שלכם פורחים ואתם חיים בהרמוניה מופלאה - ממש כמו זוג יונים. אתם יודעים לוותר כשצריך וגם כשיש מחלוקת קטנה פה ושם אתם יודעים להסתדר. בדרך כלל כשיש חילוקי דעות, אמא עוברת להונגרית מזוהרת ומסננת לעבר אבא שהוא אף פעם לא מוכן להודות בטעותו... ואילו אבא משיב שהוא דווקא תמיד היה מוכן להודות בשגיאותיו - אם רק היו לו כאלה.

יש שהאהבה גורמת לזמן לעבור ויש שהזמן גורם לאהבה לעבור. אצלכם אין ספק שהאהבה מנצחת. אז מה נותר לנו לאחל לכם הורינו היקרים: המון אושר, קורת רוח, בריאות ונחת מהמשפחה המתרחבת. שתמשיכו ליהנות מהחיים בקיבוץ ומשבט טייכנר על כל צאצאיו וטפיו. שבט טייכנר, שפעם היה קטן והיום הוא גדול. שבט טייכנר, שכל בניו ובנותיו מחבקים אתכם ביום הולדתכם - שהוא בעצם גם יום הולדתנו. הרבה בריאות ואושר.

**מסיבת האמנות היהודית ומרדכי אהרן בן המסכה לקיים טקס של
חידוש ברית הנישואים להוריהם. את הטקס ערך יצקא אקר וכך הוא
נספר על הטקס:**

מכיוון שאת חתונתם הרשמית ב-1948 עשו יהודית ומרדכי ללא קרובים ובני משפחה, ומכיוון שאותה חתונה נערכה ללא מנין כשר של עדים, ומכיוון שלא זכו שניהם לשמחה שהיו זכאים לה בדין - החליטו בניהם לחדש את ברית נישואיהם, ולעשות זאת כהפתעה במסיבת יום ההולדת. פנייתם אלי באה לי כהפתעה כפולה ומשולשת. ראשית, חיתנתי כבר כ-13 זוגות, אך מעולם לא ערכת חידוש ברית נישואין.

שנית, פניה כזו יש בה משום כבוד גדול, אך לא היה לי קשר קודם עם יהודית ומרדכי, ובוודאי שלא עם שבט טייכנר המורחב. עורך טקס נכנס ללב האינטימיות המשפחתית, ואני, באופן אישי, מעדיף, בדרך כלל, לחתן אנשים שיש לי קשר קודם איתם.

רצה הגורל, ודרך הכנת הטקס וכתבתו, למדתי להכיר את סיפור חייהם של מרדכי ויהודית, וגם את סיפור קבוצת "חביבה רייק". למדתי להכיר את ההומור ואהבת החיים של הזוג, שהם ללא ספק האנרגיות העיקריות, ששימשו להם סם חיים בדרך הייסורים הפרטית, שחוו כנערים.

למדתי להכיר את הכוח שאין לו שיעור או מידה. הכוח של מי שנחרב עליהם עולמם, ובעשר אצבעותיהם בנו להם עם וארץ חדשה, קהילה ובית, משפחה של ארבעה דורות.

כך בנינו - אני יחד עם הבנים והכלות, מאחרי גבם של בני הזוג, טקס נישואין יהודי ברוח 'הווייה', שכלל את כל חלקי טקס הנישואין, כפי שאנו מכירים אותו: חופה, עדים, משפטי קידושין, ברכות חתנים, שבירת כוס, ואפילו הינומה לבנה שעדתה הכלה החסודה.

הייתה לי הזכות המיוחדת לעמוד תחת החופה עם מייסדי השבט וצאצאיו, לשמוע את בני הזוג מקדשים זו את זה, לשמוע את ילדיהם ונכדיהם מרעיפים עליהם ברכות מלאות אהבה וגאווה. הייתה לי הזכות להיות, ולו לרגע, שייך. על כך, ועל הרבה יותר מכך, אני מבקש להגיד תודה גדולה.

יעקב אשר